

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยแบ่งตามหัวข้อได้ดังนี้ คือ

1. เอกสารเกี่ยวกับชุดการสอน
 - 1.1 ความหมายของชุดการสอน
 - 1.2 แนวคิดและปรัชญาของชุดการสอน
 - 1.3 แนวคิดทางจิตวิทยาในการนำชุดการสอนไปใช้
 - 1.4 ประเภทของชุดการสอน
 - 1.5 องค์ประกอบของชุดการสอน
 - 1.6 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดการสอน
 - 1.7 ระบบที่ใช้ในการผลิตชุดการสอน
 - 1.8 ระบบการผลิตชุดการสอนแผนจุฬา
 - 1.9 การหาประสิทธิภาพชุดการสอน
 - 1.10 คุณค่าของชุดการสอน
 - 1.11 ลักษณะของชุดการสอนที่ดี
2. เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.1 หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
 - 2.2 แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
 - 2.3 กระบวนการเรียนรู้ทางภาษา
 - 2.4 จิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา
 - 2.5 หลักการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.6 วิธีการสอนภาษาอังกฤษ
 - 2.7 แนวทางการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย
 - 2.8 การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับชุดการสอน
 - 3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ

เอกสารเกี่ยวกับชุดการสอน

ชุดการสอน มาจากคำว่า instructional package ชุดการสอนยังจัดว่าเป็นนวัตกรรม การศึกษาชนิดหนึ่งของไทยที่ได้รับความสนใจของนักการศึกษาและผู้สอนทั่วไปอย่างมาก ตาม ลักษณะและความหมายของชุดการสอนนั้น จัดว่าเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดของ สื่อประสม (multi-media) (หมายถึง การใช้สื่อการสอนตั้งแต่ สองชนิดขึ้นไปร่วมกัน เพื่อให้ ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ สื่อที่นำมาใช้ร่วมกันนี้จะช่วยเสริมประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ตามลำดับขั้นที่จัดเอาไว้) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อเนื้อหาและประสบการณ์ของ แต่ละหน่วยที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับ โดยจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ บรรจุอยู่ในซอง กล่อง หรือ กระเป๋า แล้วแต่ผู้สร้างจะทำขึ้น ในการสร้างชุดการสอนนี้จะใช้วิธีระบบเป็นหลักสำคัญด้วย จึงทำให้มั่นใจได้ว่าชุดการสอนจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และ ยังช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจ พร้อมทั้งจะสอนอีกด้วย (บุญเกื้อ ควรหาเวช, 2543, หน้า91)

ความหมายของชุดการสอน ชุดการสอน หมายถึง การผลิตสื่อการเรียนหลาย ๆ อย่าง มาสัมพันธ์กัน และมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการเรียนอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริง ของเนื้อหาวิชา และอีกอย่างหนึ่งเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง และป้องกันการเข้าใจผิด สื่อการ เรียนเหล่านี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “สื่อประสม” เรานำมาใช้เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา เพื่อให้ ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอน ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ขณะนี้จำเป็นต้องมีสื่อการเรียนประเภท “ชุดการสอน” แบบนี้มาก และควรจัดทำสำหรับสอนหัวข้อต่าง ๆ ในทุกวิชาเท่าที่ทำได้โดยยึดหลักสูตร ความคิดรวบยอด หรือหลักการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาจัดทำชุดการสอนจะช่วยให้ครูมี ความสะดวกสบายและมั่นใจในการสอน เด็กจะเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2525, หน้า 185)

ชุดการสอน หมายถึง ชุดของสื่อประสม (multi-media) ที่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา และประสบการณ์ในการเรียนแต่ละหน่วย โดยนำวิธีการจัดระบบมาใช้ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้การ เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้และช่วยให้การสอน ของครูดำเนินไปโดยสะดวกและมีประสิทธิภาพ (กรองกาญจน์ อรุณรัตน์, 2536, หน้า 193)

ชุดการสอน หมายถึง ชุดของประสบการณ์ที่มีการนำเอาสื่อการสอนหลายชนิดมา ประกอบเข้าด้วยกันเพื่อเป็นการสื่อความหมายระหว่างครูกับนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้การเรียน การสอนมีผลสัมฤทธิ์ตามจุดมุ่งหมายของการสอน โดยที่ครูไม่ต้องเตรียมสื่อการสอนอื่น ๆ สามารถนำไปใช้สอนได้ทันที ทั้งนี้เพราะภายในชุดการสอนนั้นจะมีสื่อการสอนซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวก

ความสะดวกแก่ครูผู้สอนได้เป็นอย่างดีในการที่จะช่วยเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สมานมิตร แสงไรสง, 2538, หน้า 7)

ชุดการสอน หมายถึง การนำเอาวัสดุอุปกรณ์หลากหลายที่ตรงกับเนื้อหา นำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้และช่วยอำนวยความสะดวกให้กับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (จิตติกร ทองสุข, 2541, หน้า 9)

ชุดการสอน หมายถึง สื่อการสอนสำเร็จรูปเฉพาะหน่วยประกอบด้วย สื่อการสอน บทเรียน คู่มือครู แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างถูกต้องและตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ (Good, 1973, p. 306)

จึงพอสรุปได้ว่า ชุดการสอนเป็นชุดสื่อประสม ซึ่งประกอบด้วย แผนการสอน คู่มือครู สื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อเนื้อหาในแต่ละหน่วยการเรียนรู้เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในการสอนของครู และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

แนวคิดและปรัชญาของชุดการสอน แนวคิดและหลักการในการนำเอาชุดการสอนมาใช้ในระบบการสอน พอจะสรุปได้ 5 ประการ คือ

1. การประยุกต์ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนการสอนจะต้องคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด และความสนใจของนักเรียน วิธีการสอนที่เหมาะสมที่สุดก็คือ การจัดการสอนรายบุคคลหรือการศึกษาตามเอกัตภาพและการศึกษาด้วยตนเองซึ่งจะเปิดโอกาสให้ นักเรียนมีอิสระในการเรียนตามระดับสติปัญญาความสามารถและความสนใจ โดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

2. ความพยายามที่จะเปลี่ยนแนวการเรียนการสอนไปจากเดิม การจัดการเรียนการสอนแต่เดิมนั้น เราใช้ครูเป็นหลัก เปลี่ยนมาเป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้นักเรียนได้เรียนเอง โดยการใช้แหล่งข้อมูลจากสื่อหรือวิธีการต่าง ๆ โดยนิยมนจัดในรูปแบบของชุดการสอน การเรียนในลักษณะนี้นักเรียนจะเรียนจากครูเพียง 1 ใน 4 ส่วน ส่วนที่เหลือนักเรียนจะเรียนจากสื่อด้วยตนเอง

3. การใช้สื่อการสอนได้เปลี่ยนแปลงและขยายตัวออกไป การใช้สื่อการสอนในปัจจุบันได้คลุมไปถึงการใช้วัสดุสิ้นเปลือง เครื่องมือต่าง ๆ รวมทั้งกระบวนการและกิจกรรมต่าง ๆ แต่เดิมนั้นการผลิตและการใช้มักจะออกมาในรูปต่างคนต่างผลิต ต่างคนต่างใช้เป็นสื่อเดี่ยว ๆ มิได้มีการจัดระบบการใช้สื่อหลายอย่างมาผสมผสานกันให้เหมาะสมและใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับ

นักเรียนแทนการใช้ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่เรียนตลอดเวลา แนวโน้มใหม่จึงเป็นการผลิตสื่อการสอนแบบประสมให้เป็นชุดการสอน อันจะมีผลต่อการใช้ของครู คือเปลี่ยนจากการใช้สื่อเพื่อช่วยครูสอน คือ ครูเป็นผู้หยิบใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ มาเป็นสื่อการสอนเพื่อช่วยนักเรียนเรียน คือ ให้นักเรียนหยิบและใช้สื่อการสอนต่างๆ ด้วยตนเองโดยอยู่ในรูปของชุดการสอน

4. ปฏิริยาสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับสภาพแวดล้อม แต่ก่อนความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในห้องเรียน มีลักษณะเป็นทางเดียว คือ ครูเป็นผู้นำและนักเรียนเป็นผู้ตาม ครูมิได้เปิดโอกาสให้นักเรียนจะมีโอกาสได้พูดก็ต่อเมื่อครูให้พูด การตัดสินใจของนักเรียนส่วนใหญ่มักจะตามครู นักเรียนเป็นฝ่ายเอาใจครูมากกว่าครูเอาใจนักเรียน ครูวิจารณ์หรือพูดเยาะเย้ยนักเรียนในชั้นเรียน โดยเฉพาะในกรณีที่นักเรียนตอบไม่ถูกต้องตามที่ผู้สอนชอบหรือกระทำอะไรผิดพลาด แต่ถ้านักเรียนทำอะไรดีควรแก่การชมเชย ครูจะนิ่งเฉยเสีย เพราะหากชมนักเรียนก็จะเหลิงตัว ดังนั้นนักเรียนไทยส่วนใหญ่จึงนำเอาประสบการณ์ที่ไม่น่าพึงพอใจเมื่อโตขึ้น ในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนนั้นแทบจะไม่มีเลยเพราะครูส่วนใหญ่ไม่ชอบให้นักเรียนคุยกัน นักเรียนจึงไม่มีโอกาสฝึกฝนทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ เชื้อเพลิงและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น เมื่อเติบโตจึงทำงานร่วมกันไม่ได้ นอกจากนี้ปฏิริยาสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับสภาพแวดล้อม ก็มักอยู่กับชอรักระดานดำ และแบบเรียนในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ แนวโน้มของกระบวนการเรียนรู้จึงต้องนำเอากระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการเปิดโอกาสให้นักเรียน ประกอบกิจกรรมร่วมกัน ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มจึงเป็นแนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งนำมาสู่การจัดระบบการผลิตสื่อออกมาในรูปของชุดการสอน

5. การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ได้ยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้ โดยจัดสภาพการณ์ออกมาเป็นการสอนแบบโปรแกรม หมายถึง ระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง มีทางทราบว่า การตัดสินใจหรือการทำงานของตนถูกหรือผิดอย่างไร มีการเสริมแรงทางบวกที่ทำให้นักเรียนภาคภูมิใจที่ได้ทำถูกหรือคิดถูก อันจะทำให้กระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในอนาคต และให้ค่อยเรียนรู้ไปทีละขั้นตอนตามความสามารถและความสนใจของผู้เรียนเองโดยไม่มีใครบังคับ การจัดสถานการณ์ที่จะเอื้อต่อการเรียนรู้ตามนัยดังกล่าวข้างต้น จะมีเครื่องมือช่วยให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมาย โดยการจัดการสอนแบบโปรแกรมและใช้ชุดการสอนเป็นเครื่องมือสำคัญ

นิรมล ศตวุธ (2526, หน้า 41) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนชุดการสอนย่อมอยู่บนรากฐานของปรัชญา ดังนี้

1. ความเชื่อในเรื่องความจำเป็นที่ต้องจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับบุคลิกภาพ ความสามารถ และความต้องการที่มีลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล
2. ความเชื่อในสิทธิของผู้เรียนว่าจะต้องได้โอกาสหลาย ๆ ทางเพื่อรู้รอบ (mastery) เนื้อหา หรือทักษะ ได้มีโอกาสที่จะรู้ล่วงหน้า เขาจะต้องทำอะไร และจะได้รับการพิจารณาตัดสิน ผลการเรียนด้วยวิธีใด ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน และการประเมินผลตนเองได้มีโอกาสใช้เวลาในการเรียนอย่างเพียงพอ จนประสบความสำเร็จในการเรียนเพื่อว่าจะไม่ต้องพบกับความ ผิดหวัง และได้รับการสนับสนุนในด้านกำลังใจให้เรียนได้สำเร็จ
3. ความเชื่อในเรื่องความจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้วิธีการเรียน ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้นี้เป็นกิจกรรมตลอดชีพ สถาบันการศึกษาจะต้องจัดให้ผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการเรียนด้วยตนเอง วิธีการเรียนรู้จากผู้อื่น และวิธีการเรียนจากสื่อหลาย ๆ ประเภทตลอดจนความพร้อมที่จะเรียน เมื่อใดก็ได้ และสถานที่ใดก็ได้
4. ความเชื่อในเรื่องของความจำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องค้นพบด้วยตนเอง และรู้จักตนเอง โดยการจัดโปรแกรมการเรียนให้มีทางเลือกหลากหลายจนกระทั่งผู้เรียนแต่ละคนตระหนักถึง ความสนใจของตนเอง และความสามารถพิเศษของตนเองตลอดจนมีความคิดสร้างสรรค์
5. ความเชื่อในคุณค่าของการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเรียนรู้ในสาขาวิชาใดก็ตาม ผู้เรียนจะต้องได้รับการสนับสนุนให้เห็นความสำคัญของการนำเนื้อหาไปใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคม ให้ได้พัฒนาความคิด ความรู้สึก และความเป็นมนุษย์

แนวคิดทางจิตวิทยาในการนำชุดการสอนไปใช้ ในระบบการศึกษานั้นมีแนวคิดทางจิตวิทยาดังนี้ (ว่าที่ร้อยตรี สมบัติ จรุงเรืองพัฒนะ, 2542, หน้า 9)

1. คิวอี้ (Dewey) เชื่อว่าประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญทำให้มนุษย์ปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการเรียนรู้จึงเกิดจากประสบการณ์ ครูจึงสามารถเตรียมประสบการณ์ในการให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากวัสดุอุปกรณ์ สถานการณ์ และให้ผู้เรียนเลือกฝึกประสบการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง จนสำเร็จในกิจกรรมที่เลือกฝึก เกิดเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์

2. ทฤษฎีของกิลฟอร์ด (Guilford's Theory) กิลฟอร์ดเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความสามารถด้านเดียวแต่ความสามารถด้านนั้น ๆ แตกต่างกันในเรื่องเร้าต่าง ๆ เช่น ประกอบด้านความจำ บางคนจำภาพได้ดี บางคนจำเลขได้ดี ย่อมขึ้นกับการรับรู้ของแต่ละบุคคล

จากแนวคิดทางจิตวิทยาทั้งสองจะเห็นว่า ชุดการสอนยึดความเชื่อของจอห์น คิวอี้ และทฤษฎีของกิลฟอร์ด ความเชื่อของคิวอี้คำนึงถึงประสบการณ์ของนักเรียนในการพัฒนา การเรียนรู้ ส่วนทฤษฎีของกิลฟอร์ด เชื่อในการให้เร้าหลาย ๆ อย่างเพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนพัฒนาตนตาม

ศักยภาพของคน ดังนั้นชุดการสอนจึงน่าจะเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม นักเรียนสามารถเลือกกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถและความถนัด

ประเภทของชุดการสอน ประทับ พิริยะสุรวงศ์ (2540, หน้า 11) ได้กล่าวถึงชุดการสอนโดยทั่วไปว่ามี 3 ประเภทที่นิยมใช้ดังนี้

1. ชุดการสอนประกอบการบรรยาย เป็นชุดการสอนที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการสอนให้ครูได้ใช้ประกอบการสอนการบรรยาย ครูจะมีบทบาทน้อยลงและนักเรียนจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเป็นชุดการสอนที่ครูเป็นผู้ใช้ส่วนใหญ่มีเพียงเนื้อหาเดียวและแบ่งเป็นหัวข้อที่จะบรรยายและประกอบกิจกรรมไว้ตามลำดับขั้น
2. ชุดการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่ม มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมร่วมกันจัดการเรียนในรูปแบบศูนย์การเรียน ประกอบด้วยชุดการสอนย่อยที่มีจำนวนเท่าจำนวนศูนย์การเรียนที่แบ่งไว้แต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์จะมีสื่อการเรียนหรือบทเรียนครบชุด สามารถเรียนเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ครูจะช่วยเหลือนักเรียนเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มต้นเท่านั้น จากนั้นผู้เรียนก็สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ช่วยเหลือกัน เมื่อมีปัญหาผู้เรียนก็สามารถซักถามครูได้ตลอดเวลา เมื่อจบการเรียนแล้วผู้เรียนอาจสนใจการเรียนเสริมเพื่อทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้ได้
3. ชุดการสอนรายบุคคล เป็นชุดการสอนที่จัดระบบขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนใช้เรียนได้ด้วยตนเอง ตามลำดับความสามารถของแต่ละบุคคล เมื่อเรียนจบแล้วจะทำการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้าและศึกษาชุดอื่นต่อไปตามลำดับ เมื่อเกิดปัญหาผู้เรียนก็สามารถปรึกษากันได้และครูสอนก็สามารถให้ความช่วยเหลือได้ทันทีในฐานะผู้ชี้แนะแนวทางการเรียน ชุดการสอนแบบนี้จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลให้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองไปได้จนสุดความสามารถโดยไม่ต้องเสียเวลารอคอยผู้อื่น

องค์ประกอบของชุดการสอน ฮุสตัน และคนอื่น ๆ (Houston & others, 1992, pp. 10-15 อ้างถึงใน ประทับ พิริยะสุรวงศ์, 2540, หน้า 12) อธิบายว่าชุดการสอนมีหลายรูปแบบ แต่จะต้องประกอบด้วยส่วนสำคัญ 5 ส่วน ดังต่อไปนี้

1. คำชี้แจง (prospectus) อธิบายถึงความสำคัญของบทเรียน ขอบข่ายของชุดการสอน สิ่ง que ผู้เรียนจะต้องมีพื้นความรู้ก่อนเรียนและขอบข่ายของกระบวนการทั้งหมดของชุดการสอน
2. จุดมุ่งหมาย (objective) จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่กำหนดว่าผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จอะไรหลังจากเรียนแล้ว
3. การประเมินผลก่อนการสอน (pre-assessment) เพื่อทดสอบความรู้ของผู้เรียนก่อนใช้ชุดการสอน

4. กิจกรรมการเรียนการสอน (enabling - assessment) เป็นการกำหนดแนวทางและวิธีเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น

5. การประเมินผลหลังการสอน (post - assessment) เพื่อทดสอบความรู้ของผู้เรียนหลังใช้ชุดการสอน

Duann (1973, p. 169) ได้อธิบายถึงโครงสร้างพื้นฐานของชุดการสอนที่คล้ายคลึงกันทุกรูปแบบมีอยู่ 7 ประการ คือ

1. จุดมุ่งหมายและเนื้อหาที่จะต้องเรียน
2. คำบรรยายเนื้อหา
3. จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม
4. กิจกรรมในการเรียนการสอน
5. อุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน
6. เครื่องมือวัดผลระหว่างเรียนและหลังเรียน
7. คู่มือครู

กิดานันท์ มลิทอง (2531, หน้า 181) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการสอนดังนี้

1. คู่มือสำหรับผู้สอนในการใช้ชุดการสอนและสำหรับผู้เรียน
2. คำสั่งเพื่อกำหนดแนวทางในการเรียนการสอน
3. เนื้อหาสาระบทเรียน จัดอยู่ในรูปของสื่อต่างๆ เช่น สไลด์ เทป ฯลฯ
4. กิจกรรมการเรียน เป็นการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนรายงานหรือค้นคว้า ต่อจากที่

เรียนแล้ว

5. การประเมินผล เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนนั้น

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดการสอน ในการสร้างชุดการสอนนั้นจะต้องอาศัยหลักการแนวคิดและทฤษฎีหลายอย่างเข้ามาช่วยในการสร้างชุดการสอนให้มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนอย่างได้ผล ดังนี้

1. การเรียนเพื่อรอบรู้ (master learning) เป็นการจัดระบบการเรียนการสอนที่คำนึงถึงความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความแตกต่างกัน โดยการเรียนรู้ต้องคำนึงถึงเนื้อหาและจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม ให้เวลาในการเรียนกับนักเรียนอย่างเต็มที่ตามความต้องการและความสามารถของแต่ละคน มุ่งให้นักเรียนเกิดมโนคติและมีการฝึกทักษะพื้นฐานเพื่อจะเรียนรู้ในขั้นต่อไป หลักในการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะมีการทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องของกิจกรรมและแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ จึงจะเรียนในเรื่องต่อไปได้ (กรมวิชาการ, 2539, หน้า 8)

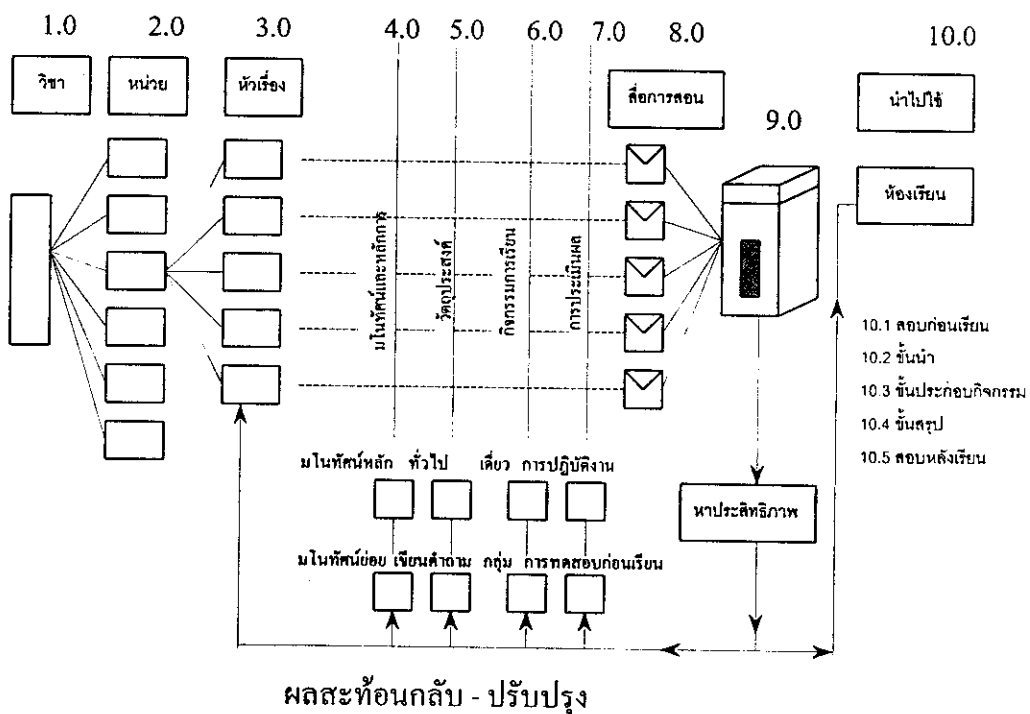
2. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual differences) ตามหลักจิตวิทยา ผู้เรียนมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถ สติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคมและอื่นๆ ผู้สร้างชุดการสอนจึงพยายามที่จะหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุดใน การที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในชุดการสอนนั้นๆ วิธีที่เหมาะสมวิธีหนึ่ง คือ การจัดการสอนรายบุคคลหรือการจัดการสอนตามเอกัตภาพหรือการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งล้วน แต่เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามความแตกต่างของแต่ละคน (เสาวนีย์ สิกขามันต์, 2528, หน้า 292-293)

3. ทฤษฎีสื่อประสม (multi-media system) เป็นการนำเอาสื่อหลาย ๆ อย่าง มา บูรณาการเพื่อสนองจุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อ เร้าความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้อธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดหนึ่งใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด

4. การวิเคราะห์ระบบ (system analysis) เป็นกระบวนการศึกษาขอบข่าย ปฏิสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในระบบเพื่อจะเสนอแนวทางในการดำเนินการและการ ปรับปรุงชุดการสอนให้มีความสอดคล้องกันเป็นอย่างดี มีการปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพอยู่ใน เกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้ (ฉลอง ทับศรี, 2540, หน้า 16)

ระบบที่ใช้ในการผลิตชุดการสอน ประทับ พริยะสุวรรณ (2540, หน้า 15) กล่าวว่า ในการสร้างหรือผลิตชุดการสอนก็ต้องมีระบบการสร้างซึ่งระบบการสร้างหรือผลิตชุดการสอน ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีใช้แพร่หลายอยู่หลายระบบ ในการผลิตชุดการสอน ผู้ผลิตอาจจะยึดระบบ การเรียนการสอนของใครคนใดคนหนึ่งเป็นหลักก็ได้ แต่ทั้งนี้จะต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนว่า เมื่อนำระบบการเรียนการสอนดังกล่าวไปใช้ในการผลิตชุดการสอนแล้วจะมีความเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพปัญหาและสภาพแวดล้อมนั้น ๆ หรือไม่เพียงใดและเมื่อนำไปใช้แล้วจะใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน

ระบบการผลิตการสอนแผนจุฬา ชัยขงค์ พรหมวงศ์ (ม.ป.ป., หน้า 168-169) กล่าวว่า การผลิตชุดการสอนตามแผนจุฬามีขั้นตอนที่จัดไว้เป็นระบบ โดยเริ่มจากการแบ่งหมวดหมู่ของเนื้อหาและประสบการณ์ออกเป็นหน่วย แต่ละหน่วยจะแบ่งเป็นหัวเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน มีการกำหนดโมทัศน์ จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผล หลังจากนั้นก็ทำการเลือกสื่อการสอน ที่เหมาะสม โดยให้สอดคล้องกับหัวเรื่อง วัตถุประสงค์ และกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อผลิตสื่อการสอนออกมาแล้ว จะรวมกันไว้เป็นหมวดหมู่ตามหน่วยของแต่ละวิชาโดยใส่กล่องหรือแฟ้มไว้แล้วแต่เห็นเหมาะสม ก่อนที่จะนำไปใช้ใน ห้องเรียนจะมีการทดลองประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้เสียก่อน โดยปรับปรุงจนกระทั่งชุดการเรียนการสอนมีคุณภาพที่จะช่วยผู้เรียนให้เรียนรู้ได้จริงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ (ดูแผนผัง)

ภาพที่ 1 แผนผังแบบจำลองการผลิตชุดการสอนแผนจุฬา (ชัยขงค์ พรหมวงศ์, ม.ป.ป., หน้า 170)

ขั้นตอนการผลิตชุดการสอน ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2541, หน้า 118 -119) ได้เสนอ ขั้นตอนการผลิตชุดการสอนโดยนำเอาวิธีระบบเข้ามาใช้ในระบบการผลิตชุดการสอนแผนจุฬาฯ ซึ่งเป็นชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม มีทั้งหมด 10 ขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม
2. กำหนดหน่วยการสอน โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการสอนประมาณเนื้อหาที่ให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ใน 1 สัปดาห์ หรือสอนได้หน่วยละครั้ง
3. กำหนดหัวข้อเรื่อง ผู้สอนจะต้องถามตัวเองว่าในการสอนแต่ละหน่วยควรให้ประสบการณ์อะไรแก่ผู้เรียนบ้าง แล้วกำหนดหัวข้อเรื่องออกมาเป็นหน่วยการสอนย่อย
4. กำหนดหลักการและความคิดรวบยอด หลักการและความคิดรวบยอดที่กำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวข้อเรื่องโดยสรุปรวมความคิด สารและหลักเกณฑ์ที่สำคัญไว้เพื่อเป็นแนวทางจัดเนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกัน
5. กำหนดวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่อง โดยเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องมีเกณฑ์การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง
6. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมซึ่งเป็นแนวทางเลือกและผลิตสื่อการสอน กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น การอ่านบัตรคำสั่ง ตอบคำถาม เขียนภาพ เล่นเกม
7. กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินให้ตรงตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์เพื่อให้ครูทราบว่าหลังจากได้เรียนจากชุดการสอนแล้วนักเรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์หรือไม่
8. เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูใช้ ถือเป็นสื่อการสอนเมื่อผลิตสื่อการสอนครบถ้วนแล้ว ก็จัดสื่อการสอนนั้นไว้เป็นหมวดหมู่ในกล่องที่เตรียมไว้ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพ
9. การหาประสิทธิภาพของชุดการสอน เป็นการประกันว่าชุดการสอนที่ผลิตขึ้นมีประสิทธิภาพ ในการสอนผู้ผลิตจำเป็นต้องกำหนดเกณฑ์ โดยคำนึงถึงหลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนบรรลุผลดังนั้น การกำหนดเกณฑ์จำเป็นต้องคำนึงถึงกระบวนการและผลลัพธ์ โดยกำหนดตัวเลขเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยมีค่าเป็น E_1/E_2

E_1 คือ ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัดและการประกอบกิจกรรม

E_2 คือ ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (พฤติกรรมที่เปลี่ยนในตัวผู้เรียนหลังเรียน) คิดเป็นร้อยละและคะแนนการทดสอบหลังเรียน

10. การใช้ชุดการสอน ชุดการสอนที่ได้รับการปรับปรุงและมีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้สอนผู้เรียนได้ตามประเภทของชุดการสอนและระดับการศึกษา โดยกำหนดขั้นตอนการใช้ดังนี้

10.1 ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อพิจารณาพื้นความรู้เดิมของผู้เรียน (ใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที)

10.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

10.3 ขึ้นประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ (ขั้นสอน) ผู้สอนบรรยายหรือแบ่งกลุ่มประกอบกิจกรรมการเรียนรู้

10.4 ขึ้นสรุปผลการสอน เพื่อสรุปความคิดรวบยอดและหลักการที่สำคัญ

10.5 ทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อดูพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไปแล้ว

การหาประสิทธิภาพชุดการสอน ไชยศ เรืองสุวรรณ (2533, หน้า 127) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพชุดการสอนว่าเป็นการประเมินหรือพิจารณาคุณค่าด้านต่าง ๆ ของสื่อ นั้น ๆ เพื่อจะได้แก้ไขปรับปรุงให้ได้ผลตามจุดมุ่งหมาย ก่อนที่จะนำสื่อ นั้นไปใช้ในระบบการเรียนการสอน และเผยแพร่ต่อไป

บุญชม ศรีสะอาด (2533, หน้า 23) กล่าวว่า การหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนเป็นการประเมินผลสื่อการสอนว่ามีคุณภาพและมีคุณค่าหรือไม่ในระดับใด

จึงพอสรุปได้ว่าการหาประสิทธิภาพชุดการสอนเป็นกระบวนการตรวจสอบและพิจารณาคุณค่าของชุดการสอนอย่างมีระบบก่อนที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

แนวทางในการหาประสิทธิภาพชุดการสอน ชัยรงค์ พรหมวงศ์ (2541, หน้า 494) ได้กล่าวถึงความจำเป็นที่ต้องทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอนมีเหตุผลหลายประการ คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตชุดการสอน เป็นการประกันคุณภาพของชุดการสอนว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพก่อนแล้วเมื่อผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลาแรงงานและเงินทอง

2. ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย คือ ประเมินผลลัพธ์ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการสอนหลังเรียนและการสอบได้

ประสิทธิภาพของชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ ที่ผู้สอนคาดหมายว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการ

ทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมดนั้นคือ E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

การกำหนด E_1/E_2 ให้มีค่าเท่านั้นให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจโดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้ 80/80, 85/85 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะหรือเจตคติตั้งไว้ต่ำกว่านี้เช่น 75/75 แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำ เพราะตั้งไว้เท่าใดก็มักได้ผลเท่านั้น

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ เมื่อผลิตชุดการสอนขึ้นเป็นต้นแบบแล้วต้องนำชุดการสอนไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนดังนี้

1. แบบเดี่ยว (1:1) เป็นการทดลองกับนักเรียน 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเก่ง คำนวณหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มากแต่เมื่อปรับปรุงแล้วจะได้คะแนนสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดลองแบบกลุ่ม

2. แบบกลุ่ม (1:10) เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน (ละผู้เรียนที่เก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง

3. ภาคสนาม (1:100) เป็นการทดลองกับนักเรียนทั้งชั้น 30-100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรจะใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ต่ำกว่าเกณฑ์ได้ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซ็นต์ก็ให้ยอมรับ หากแตกต่างมากผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการสอนใหม่ โดยยึดสภาพความเป็นจริงเป็นหลัก

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (ม.ป.ป., หน้า 172-173) ยังกล่าวไว้อีกว่า ในกรณีที่ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากมีตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ เช่น สภาพห้องเรียน ความพร้อมของผู้เรียน บทบาท และความชำนาญในการใช้ชุดการสอนของครู เป็นต้น อาจอนุโลมให้มีระดับผิดพลาดให้ต่ำกว่ามาตรฐานที่กำหนดไว้ประมาณ 2.5% - 5%

ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่สร้างขึ้นอาจกำหนดไว้ 3 ระดับ คือ

1. “สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ มีค่าเกิน 2.5% ขึ้นไป

2. “เท่าเกณฑ์” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่เกิน 2.5%

3. “ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด” เมื่อประสิทธิภาพของชุดการสอนต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5% ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

คุณค่าของชุดการสอน ประหยัด จิระวรพงศ์ (2527, หน้า 267) กล่าวถึงคุณค่าของชุดการสอนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีความมั่นใจในการดำเนินการเรียนการสอน เพราะลดเวลาในการเตรียมล่วงหน้า
2. ช่วยแก้ปัญหาในการขาดแคลนครู
3. สามารถถ่ายทอดประสบการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเองและมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างแท้จริงจากชุดการสอนรายบุคคลและชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม
5. ช่วยสนับสนุนการจัดการศึกษานอกระบบ เพราะชุดการสอนเอื้อต่อการใช้ทั้งในแง่ของเวลาและสถานที่
6. มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ที่บูรณาการเป็นอย่างดี จึงทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ลักษณะของชุดการสอนที่ดี จูติกกร ทองสุข (2541, หน้า 10) กล่าวถึงลักษณะของชุดการสอนที่ดีว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความสะดวกในการใช้
2. มีการตรวจสอบและพัฒนาแล้ว
3. มีครบตามจำนวนนักเรียน
4. เคยทดลองใช้มาแล้วหลายครั้ง
5. สามารถยืดหยุ่นได้
6. ส่งเสริมความแตกต่างระหว่างบุคคล
7. ใช้สื่อการสอนหลายๆ อย่างที่สัมพันธ์และสอดคล้องกับเนื้อหา
8. จัดและประเมินผลแบบอิงเกณฑ์หรือตามจุดประสงค์การเรียนรู้

เอกสารเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ

หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จัดเป็นภาษาอังกฤษระดับต้น แบ่งเป็น 3 ระดับคือ ภาษาอังกฤษระดับเตรียมความพร้อม สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 และภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 แนวการจัดการเรียนการสอน เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จัดสถานการณ์และบรรยากาศการเรียนการสอนให้ได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด โดยใช้สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่หลากหลาย

ในระดับเตรียมความพร้อม เน้นความสามารถด้านการฟัง พูด โดยการจัดกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสุข สนุกสนาน คู่้นอยู่กับภาษาอังกฤษ ส่วนในระดับอ่านออกเขียนได้ จัด

กิจกรรมที่จะผสมผสานการอ่าน เขียน และสะกดคำ เพื่อเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สำหรับระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น ซึ่งมุ่งพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่ถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้

การวัดและประเมินผลของผู้เรียนในระดับเตรียมความพร้อมและระดับอ่านออกเขียนได้ มุ่งประเมินภาคปฏิบัติ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ในระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้นเน้น การวัดความสามารถในการใช้ภาษา ใช้การวัดและประเมินผลทั้งด้านความรู้ การปฏิบัติและเจตคติ ประเมินความก้าวหน้าทางการใช้ภาษาด้วยการสังเกต การตรวจสอบกระบวนการทำงาน และผล ของการทำงานด้วยเครื่องมือวัดและประเมินผลที่หลากหลาย

วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียน ภาษาอังกฤษในระดับต้น มีดังนี้

1. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต้นอย่างเพียงพอ เพื่อการศึกษาต่อหรือนำไปใช้ในการประกอบอาชีพตามความจำเป็น
3. เพื่อให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เป็น สถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริง
4. เพื่อให้มีความรู้และเข้าใจวัฒนธรรมภาษาอังกฤษ
5. เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้เพิ่มเติมด้วยการอ่านหนังสือภาษาอังกฤษและใช้สื่อ ภาษาอังกฤษอื่น ๆ
6. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์ และคุณค่าของ ภาษาอังกฤษ

แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา มุ่งเน้นให้นักเรียน มีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคม และวัฒนธรรม และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและ เหมาะสมกับสถานการณ์ โดยมีแนวหลักดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. จัดการเรียนการสอนภาษาด้วยกิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ฝึกการ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริงได้
3. จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสารด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อม เพิ่มเติมการฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับอ่านออกเขียนได้

และฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น

กระบวนการเรียนรู้ทางภาษา ประภาพันธุ์ นิลอรุณ (2530, หน้า 26) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการเรียนรู้ทางภาษาและวิธีการสอนภาษาที่สองมีผู้เสนอหลักการและแนวทางไว้หลายแบบดังต่อไปนี้

ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา ทฤษฎีที่นำมาใช้เกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษามีหลายทฤษฎี โดยเฉพาะทฤษฎีพัฒนาการการเรียนรู้คำและการเข้าใจความหมายของคำ (comprehension) ได้อธิบายลักษณะความเข้าใจพื้นฐานของปัญญาว่าสามารถแสดงออกมาได้ด้วยพฤติกรรมต่าง ๆ คือ การแปลความหมาย (translation) หมายถึงการแปลเรื่องราว หรือข้อความเดิมออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือแบบใหม่ดังนี้

1. การตีความ (interpretation) คือ การเก็บความเดิมมาบันทึกใหม่เรียบเรียงใหม่เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่มุมใหม่ ค้นหาและเปรียบเทียบทั้งความสำคัญ ความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ช่นย่อจนเป็นข้อสรุปได้

2. การขยายความ (extrapolation) คือ การอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกและไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้น ๆ

3. การรับรู้ (perception) จัดเป็นสื่อกลางสำคัญที่ทำให้เด็กเกิดประสบการณ์ที่บุคคลจะรับรู้สิ่งต่างๆ แล้วตัดสินใจว่าสิ่งที่ตนได้รับไปแล้วนั้นคืออะไร ขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าภายนอก อันได้แก่ การเห็น การได้ยิน และประสบการณ์เดิมของนักเรียน การรับรู้ที่เกี่ยวกับการฟังและการอ่านคือ

3.1 การรับรู้ทางสายตา (visual perception)

3.2 การรับรู้ทางโสต (audio perception)

ในขณะที่เด็กหัดพูดนั้น เด็กจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีใช้ในภาษาของตนอย่างอัตโนมัติ ส่วนจะพัฒนาได้รวดเร็วแค่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับโอกาสที่เด็กจะได้เรียนรู้และความสามารถของตัวเด็กแต่ละคนเป็นสำคัญ

จิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา กรรณิการ์ พวงเกษม (2535, หน้า 35-43) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาให้ได้ผล ผู้สอนต้องมีความเข้าใจจิตวิทยาซึ่งเกี่ยวกับตัวผู้เรียนดังนี้

1. จิตวิทยาการศึกษา (education psychology)

1.1 ความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual difference) นักเรียนแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านสติปัญญา อารมณ์ จิตใจ และทักษะนิสัย ดังนั้นครูจึงต้องคำนึงถึง

เรื่องนี้ ในการจัดกลุ่มจัดชั้นเรียนให้คล่องกันระหว่างนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อให้ นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.2 ความพร้อม (readiness) นักเรียนที่มีวัยต่างกัน ความพร้อมย่อมไม่เหมือนกัน จึงต้องมีการตรวจสอบความพร้อมของนักเรียนอยู่เสมอ ครูต้องสำรวจความรู้พื้นฐานของนักเรียนว่า พร้อมที่จะเรียนหรือไม่อาจให้มีการทบทวนความรู้เดิม การที่นักเรียนมีความพร้อมก็จะทำให้นักเรียนเรียนได้ดี

1.3 กระบวนการเรียนรู้ (learning process) เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากการมีประสบการณ์ตรง การฝึกปฏิบัติ และการได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม กระบวนการเรียนรู้มีขั้นตอนของความรู้ 4 ระดับ คือ ข้อมูล การวิเคราะห์ มโนทัศน์ และหลักการ

1.4 เป้าหมายการเรียนรู้ (purposeful learning) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีต่อเมื่อได้มีการฝึกฝนหรือการกระทำซ้ำ ๆ ยิ่งทำได้มากเท่าใดก็จะช่วยให้มีทักษะดีขึ้นเท่านั้น การฝึกฝนบ่อย ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหาดีขึ้น โดยเฉพาะเรื่องการใช้ภาษา การเขียน การอ่าน ถ้าได้ทำบ่อย ๆ ความชำนาญก็จะเกิดขึ้น เขียนผิมน้อยลง อ่านได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น

1.5 การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (law of exercise) ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะผู้เรียนจะมีความคล่องแคล่ว ชำนิชำนาญในทักษะภาษาเพราะประสบการณ์ตรง ได้ลงมือทำการเรียน ภาษาไทยโดยมีครูเป็นผู้บรรยายโดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนลงมือกระทำหรือมีโอกาสน้อยมาก ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์จากการเรียนน้อยที่สุด การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ศึกษาและลงมือทำจริง จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้แน่นขึ้น

1.6 การเรียนรู้โดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง (learning by doing) มีหลักความจริงว่า เมื่อได้เรียนแล้วผู้เรียนย่อมต้องการจะทราบผลการเรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เป็นที่พอใจของผู้สอนหรือไม่ ฉะนั้นเมื่อมีงานให้ผู้เรียนทำแล้วผู้สอนควรตรวจสอบและส่งเสริมให้ทราบโดยเร็ว การเขียนติชมก็ควรทำด้วยความระมัดระวัง การใช้ถ้อยคำถ้ามีทั้งติและชมควรชมก่อนติ การติควรเป็นการติเพื่อก่อ มีข้อเสนอแนะลงไปด้วย ผู้เรียนจะได้ทราบส่วนดีที่ภูมิใจ และส่วนบกพร่องที่ต้องแก้ไข ถ้าผู้สอนเข้าใจกฎแห่งผลทำได้เหมาะสมแล้วผู้เรียนจะมีความพอใจที่ได้ทราบผลการเรียนโดยรวดเร็วถ้าบกพร่องก็พยายามเรียนรู้ใหม่

1.7 กฎแห่งผล (law of effect) บางทีเรียกกฎนี้ว่า กฎแห่งการใช้และไม่ได้ใช้ หมายถึง การเรียนรู้จะเกิดผลดีเมื่อนำความรู้นั้นไปใช้ ตรงข้ามถ้าไม่นำไปใช้พอเวลาผ่านไปนาน ๆ เข้าก็จะลืม ยิ่งเป็นวิชาภาษาเรียนแล้วไม่ใช้จะเกิดการลืมได้ง่ายที่สุด

1.8 กฎแห่งการนำไปใช้ (law of use and disuse) ครูภาษาไทยควรพยายามสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้าเพื่อจูงใจให้ผู้เรียนสนใจเรียนตั้งใจฝึกฝนทักษะและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย

1.9 แรงจูงใจ (motivation) การให้นักเรียนทำงานหรือทำแบบฝึกหัด นักเรียนต้องการความสำเร็จหรือทำได้ เมื่อทำได้ก็เกิดความพอใจและเกิดขวัญหรือกำลังใจดี เกิดแรงจูงใจอยากจะทำต่อไปอีก ดังนั้นหากนักเรียนทำไม่ได้ครูต้องหาบทเรียนที่ง่าย ๆ และทำซ้ำ ๆ จนนักเรียนเข้าใจเสียก่อนจึงจะสอนบทเรียนต่อไป

1.10 การเสริมกำลังใจ (reinforcement) เป็นเรื่องสำคัญในการสอนเพราะคนเราเมื่อทราบว่าพฤติกรรมที่แสดงออกเป็นที่ยอมรับย่อมเกิดกำลังใจ การกล่าวชมนักเรียนในโอกาสที่เหมาะสม เช่น เก่ง ดี หรือแสดงท่าทางว่าพอใจในการกระทำของเขา ย่อมเป็นกำลังใจแก่นักเรียนเป็นอย่างมาก

2. จิตวิทยาพัฒนาการ คือ การศึกษาเกี่ยวกับความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การเรียนการสอนจะได้ผลดี ครูจำเป็นต้องเรียนรู้และศึกษาพัฒนาการของเด็ก เพื่อนำมาใช้ในการปรับการเรียนการสอนให้ได้ผล

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาแม่ นักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาและจิตวิทยาได้พยายามศึกษาค้นคว้า เรื่องการเรียนรู้ภาษาแม่ของคนเรา ซึ่งมีหลายทฤษฎีด้วยกัน เช่น ทฤษฎีความพึงพอใจ (autism theory) ทฤษฎีการเลียนแบบ (imitation theory) ทฤษฎี R-S ทฤษฎีสภาวะติดตัวมาแต่กำเนิด (inertness hypothesis) ทฤษฎีความสัมพันธ์ต่อกัน (interaction theory)

หลักการสอนภาษาอังกฤษ พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2537, หน้า 17-18) กล่าวถึงหลักการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ครูควรสอนจากเรื่องที้ง่ายไปสู่เรื่องที่ยาก เช่น รวบรวมคำศัพท์ต่าง ๆ ให้เป็นหมวดหมู่ แทนการสอนคำศัพท์ที่กระจัดกระจาย ไม่เป็นหมวดหมู่

2. สอนให้สัมพันธ์กับความคิดเดิม ก่อนที่จะสอนเรื่องใหม่ ครูควรจะได้ทบทวนบทเรียนเดิมเพื่อให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมมาสู่ความรู้ใหม่ จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจและจำเรื่องที่เรียนได้แม่นยำขึ้น

3. สอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ เนื่องจากการสอนในปัจจุบันเรามุ่งเน้นเพื่อการสื่อความหมาย ดังนั้นถ้าครูสามารถเชื่อมโยงความรู้เรื่องคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์สู่เนื้อหาวิชาอื่น ๆ ก็ช่วยให้การเรียนการสอนในเรื่องนั้น ๆ มีความหมายยิ่งขึ้น

4. เปลี่ยนวิธีการสอนไม่ให้ซ้ำซากน่าเบื่อ ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้น่าสนใจ สนุกสนาน และใช้สื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ด้วย

5. ใช้ความสนใจและความต้องการของนักเรียนเป็นจุดเริ่มต้น

6. กิจกรรมใหม่ที่สอนควรมีความต่อเนื่องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

7. สอนให้นักเรียนสามารถสรุปความคิดรวบยอด และสามารถนำสิ่งที่ได้รับไปใช้ได้ ในสถานการณ์จริง

8. ผู้สอนควรมีอารมณ์ขัน เพื่อช่วยให้บรรยากาศในการเรียนน่าเรียนยิ่งขึ้น เพราะวิชา ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เป็นภาษาต่างประเทศไม่ใช่ภาษาของเราเองครูจึงไม่ควรเคร่งครัดจนเกินไป

9. ครูควรแสวงหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อนำสิ่งแปลกใหม่มาถ่ายทอดให้นักเรียนอยู่เสมอ

10. ครูควรมีศรัทธาในอาชีพของตนจึงจะทำให้สอนได้ดี

วิธีการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศไทย จิตต์ โชติอุทัย (2535, อ้างถึงใน ประทับ พิริยะสุรวงศ์ (2540, หน้า 30-34) กล่าวว่า การสอนภาษาที่สองนั้นได้ ผ่านขั้นตอนการพัฒนาเป็นลำดับเป็นเวลานานหลายสิบปีมาแล้ว จนกระทั่งถึงปัจจุบัน มีอยู่หลาย วิธีด้วยกันดังนี้

1. การสอนวิธีแปลไวยากรณ์ (grammar – translation) เป็นการสอนภาษาที่สองโดย ท่องจำกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ของภาษาที่สอง วิธีนี้ไม่เน้นการสอนพูด แต่จะ สอนการออกเสียงเท่านั้น

2. การสอนวิธีตรง (direct method) เป็นวิธีการสอนที่เน้นการพูด การฟัง โดยไม่ใช้ ภาษาแม่ของผู้เรียนเลย วิธีนี้บางแห่งเรียกว่า “วิธีธรรมชาติ” (natural method) เพราะมีการเลียนแบบ การเรียนภาษาของเด็กเล็ก ๆ ที่เริ่มหัดพูด การสอนวิธีตรงนี้เริ่มด้วยการฟังพูด ผู้สอนจะให้คำและ ประโยคและจะอธิบายความหมายโดยการใช้รูป ท่าทาง หรือการสาธิต ผู้เรียนพยายามฟังและ เลียนแบบครู และให้ผู้เรียนได้รับการฝึกทั้งฟังและพูด หลักสำคัญของวิธีนี้คือ

2.1 ใช้แต่ภาษาเป้าหมาย ไม่ใช่ภาษาของผู้เรียนเลย

2.1 ให้ภาษาเป้าหมาย มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความคิดของผู้เรียนดังที่กล่าวว่า หัดคิดในภาษาเป้าหมายไม่มีการคิดเป็นภาษาแม่ก่อน แล้วแปลออกมาเป็นภาษาเป้าหมาย

2.3 ถ้าใช้การแปลแล้วโครงสร้างของภาษาของผู้เรียนทำให้เกิดความสับสน ทั้งสองภาษา

3. การสอนด้วยวิธีอ่าน (reading method) วิธีนี้เป็นการสอนสำหรับผู้ที่สามารถอ่านได้แล้ว ถ้าเป็นการสอนภาษาแม่ ก็จะยกระดับภาษาให้สูงขึ้นในทักษะความเข้าใจการอ่าน การสอนวิธีนี้

ไม่ได้เน้นทักษะการแสดงออก แต่เกี่ยวข้องกันในลักษณะที่ว่า เมื่อรับเข้าได้ดี รับมากเข้าก็ย่อมจะแสดงออกได้ดีได้มาก การอ่านจึงเป็นต้นทางของการพูดและการเขียน แต่ถ้าเป็นการอ่านเพื่อเรียนภาษาที่สองสิ่งที่อ่านนั้น ๆ จะต้องเขียนเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนเป็นการอธิบายศัพท์โครงสร้างของประโยคการออกเสียง เป็นคำ เป็นประโยคสำหรับผู้เรียน นำไปฝึกตนเองทั้งในการพูดและการเขียน การเรียนการสอนวิธีนี้จึงมักมีอุปกรณ์ประกอบเช่นแถบบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์ เป็นต้น อันจะได้ค้นแบบของเสียงที่ถูกต้องของเจ้าของภาษาสำหรับการฝึกออกเสียงเป็นคำและเป็นประโยค ถ้าเป็นการอ่านเพื่อเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเพื่อเริ่มต้นเรียนฟังและพูด ผลการเรียนจะขึ้นอยู่กับคุณภาพของสิ่งที่อ่านนั้นขึ้นอยู่กับคุณภาพของอุปกรณ์ประกอบและการหมั่นฝึกฝนของผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. การสอนโดยวิธี โครงสร้าง (structural approach) เป็นวิธีสอนที่ยึดหลักการวิจัยทางภาษาของนักภาษาศาสตร์ ที่สรุปว่าภาษาเป็นเรื่องราวของโครงสร้างอันประกอบด้วย ระบบเสียง ระบบคำ และระบบกลุ่มคำ

5. การสอนด้วยวิธี (audiolingual) การสอนวิธีนี้ถ้าเรียกเป็นภาษาไทยว่าการสอนด้วยการให้ฟังและเลียนแบบก็คงจะได้แต่ไม่ตรงกับความหมายเดิม วิธี audiolingual เห็นว่า การเรียนเป็นพฤติกรรมที่ดัดแปลงได้ด้วยการวางเงื่อนไขตามแนวคิดของ สกินเนอร์ การเรียนภาษาจึงเป็นการทำซ้ำ ๆ และเลียนแบบ แนวการสอนนี้เน้นการสอนภาษาแบบเร่งรัดมุ่งเอาความรวดเร็วในการเรียนเป็นหลัก ส่วนการใช้ภาษาตามกาลเทศะนั้นเป็นด้านรอง สหรัฐอเมริกาเคยใช้วิธีนี้เป็นเครื่องมือสอนภาษาที่สองแก่ผู้อพยพในช่วงสงครามเวียดนาม เป็นหลักสูตรเร่งรัดเพื่อการอยู่ในประเทศที่พักพิงอาศัย

6. การสอนด้วยวิธีสถานการณ์ (situational approach) แนวการสอนนี้จัดกระบวนการเรียนการสอนตามสถานการณ์ การดำเนินการสอนจัดสอนภาษาเป้าหมายตามสถานการณ์จริงหรือสร้างสถานการณ์นั้น ๆ เพื่อฝึกใช้ภาษาในอนาคต จัดคำในวงศัพท์ที่ต้องใช้สถานการณ์เพื่อหวังผลให้การสอนเป็นธรรมชาติ

7. การสอนด้วยวิธีนัยสื่อสาร (communicative approach) ในการเรียนภาษาเป้าหมายที่เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น การเรียนรู้ภาษาควรมีลักษณะคล้ายคลึงกับการซึมซาบภาษาเพราะผู้เรียนอยู่ในสภาพเดียวกับเด็กเรียนภาษาแม่ ซึ่งจะพัฒนา ปรับตัวเข้าสู่ระบบภาษาหลักในที่สุดเพราะจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกับคนรอบข้าง การใช้ภาษาแบบซึมซาบจะนำไปสู่การใช้ภาษาแบบจิตใต้สำนึกและการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก็จะเป็นไปโดยไม่ต้องนึกคิดเลยการเรียนภาษาแบบนี้เน้นใช้สถานการณ์และมุ่งในการสื่อสารจริง

160949

๑
372.6521
5819 0
๑

8. การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (concentrated language encounter) เป็นรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษที่คิดขึ้นในประเทศไทย ใช้สอนทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง ใช้การอ่านเป็นตัวกลางนำไปสู่การพัฒนาทักษะสัมพันธ์ มุ่งสู่วิธีนี้สื่อสาร ด้วยการป้อนเข้า เน้นกระบวนการอ่าน การใช้ภาษาด้วยกิจกรรมสัมพันธ์ วิธีนี้ใช้นำมาสอนผู้ที่เริ่มเรียนภาษาที่สองได้ โดยตัดการอ่านหนังสือออกไป ใช้การฟังหรือการอ่านภาพแทนและจะใช้ได้ดีในการสอนวิธีตรง เมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษาที่สองพอสมควรแล้ว

9. การสอนด้วยวิธีศัพท์สัมพันธ์ (from know to know) เป็นการสอนที่คิดค้นโดย จิตต์ โชติอุทัย โดยดึงความรู้เก่าของผู้เรียน คือศัพท์ร่วมระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สองออกมาแล้ว ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมด้วยภาษาของผู้เรียนหรือภาษาเป้าหมาย (เมื่อผู้เรียนฟังภาษามากได้พอแล้ว) ให้รู้ถึงความหมายและที่มาของศัพท์นั้นแล้วนำไปฝึกออกเสียงและพูดในรูปประโยคต่อไป

10. การสอนด้วยวิธีพิเศษ เป็นการสอนภาษาที่สองของกรมการฝึกหัดครูเพื่อสร้างหลักสูตรนำไปสอนในชั้นเริ่มเรียนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เริ่มทดลองใช้เมื่อ พ.ศ. 2508 วิธีสอนใช้วิธีตรงเป็นหลักวิชาภาษาศาสตร์หรือวิธีแนวโครงสร้างเป็นส่วนประกอบเน้นการฝึก รูปแบบต่าง ๆ ยึดหลักการสอนคล้ายแบบ audiolingual ในการเร้าการตอบสนอง และการเสริมแรง

11. การสอนด้วยวิธีบูรณาการ (integration approach) การสอนวิธีนี้ จิตต์ โชติอุทัย พัฒนามาจากวิธีพิเศษเป็นวิธีที่น่าสนใจของวิธีต่าง ๆ มาใช้ตามสภาพและความจำเป็นในการเรียน การสอนอย่างผสมผสานให้ทฤษฎีตามแนวการสอนวิธีตรงเน้นตรงวิธีเรียนเช่นเดียวกับภาษาแม่ใช้หลักภาษาศาสตร์ในการฝึกและใช้จิตวิทยาในการวางเงื่อนไขของสกินเนอร์ในแนวการสอนวิธี Audiolingual ในเรื่องการเร้าการตอบสนองและการเสริมแรงมาสอนภายในสถานการณ์และลำดับ คำใหม่ที่ดีได้ โดยบางครั้งใช้หลักสัญชาตญาณมาอธิบายกฎเกณฑ์ แต่ทั้งหมดล้วนมุ่งที่การเรียนรู้เพื่อการสื่อสารโดยมุ่ง 3 ทักษะ คือ การรู้ความหมายของคำการออกเสียงให้ถูกและการนำไปใช้ในการสื่อสารในรูปประโยค วิธีนี้เน้นการสร้างเครื่องมือให้แก่ผู้สอนมากที่สุดเพื่อลดภาระในการสอนและครูไม่ต้องใช้เวลามาผลิตอุปกรณ์การสอนเองอย่างไรก็ดี จิตต์ โชติอุทัย ได้กล่าวไว้ว่าในการสอนแบบบูรณาการที่ได้กล่าวมายังไม่สมบูรณ์ในตัวเองมากนักและควรมีส่วนประกอบเพิ่มเติมคือ

1. กฎของความพร้อม (law of readiness)
2. กฎของการฝึก (law of exercise)
3. กฎของการใช้และไม่ใช้ (law of use and disuse)

สรุปได้ว่าการสอนภาษาที่สองด้วยวิธีต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นได้ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงตลอดจนนำข้อดีของวิธีต่างๆมาปรับใช้เพื่อให้สามารถสอนภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นตามลำดับ จนถึงปัจจุบันจึงได้บูรณาการวิธีสอนแบบต่าง ๆ เข้าด้วยกัน และเรียกวิธีสอนนั้นว่าการสอนภาษาที่สองแบบบูรณาการ

แนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย วาสนา โกวิทยา (อ้างถึงใน พิศรวัลย์ โกวิทวที, 2537, หน้า 23-26) ได้รวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายไว้ดังนี้

องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อความหมาย (communicative competence)

นักภาษาศาสตร์ได้กล่าวว่า ความสามารถนี้ประกอบขึ้นด้วยความรู้หลายด้าน ได้แก่

1. ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ของภาษา คือ ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง ศัพท์ และไวยากรณ์ เป็นความรู้ที่สามารถนำไปใช้ (use) มิใช่เป็นกฎเกณฑ์ความรู้ไวยากรณ์ในด้านตัวเนื้อหา (usage) โดยมิได้สนใจนำไปใช้
2. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์การสัมพันธ์ข้อความ การเรียนภาษาอังกฤษเท่าที่ผ่านมามักเน้นประโยคแต่ละประโยคตามลำพัง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการสื่อสารด้วยภาษา ความสัมพันธ์ดังกล่าว ได้แก่ ความสัมพันธ์ตามหลักภาษา และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามข้อความ

ตัวอย่างความสัมพันธ์ตามหลักภาษา

Naree : What did Suda eat this morning ?

Wipa : She ate soup and bread.

ในกรณีนี้เรื่องความสัมพันธ์ คือ “She” กับ “Suda”

ตัวอย่างของความสัมพันธ์ตามความหมาย

Pam : Where is your mother ?

Nid : I have just arrived.

ในกรณีนี้มีความหมายว่า Nid doesn't know where her mother is because she has just arrived.

3. ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ว่า รูปแบบของภาษามีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใด การสอนเพื่อสื่อความหมายสนับสนุนให้ผู้เรียนได้พบเห็นและใช้ภาษาตามที่เจ้าของภาษาใช้จริง ๆ ซึ่งแตกต่างไปจากแนวการสอนส่วนมากที่ดัดแปลงภาษาอังกฤษให้เป็นภาษาที่ง่ายสำหรับผู้เรียน นับเป็นภาษาที่ใช้ในห้องเรียนเท่านั้น

4. ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์เชิงสังคม ภาษาที่ใช้ในแต่ละกลุ่มสังคมและสถานการณ์นั้น จะแตกต่างกันเช่นภาษาที่ใช้กับหมู่ญาติพี่น้อง กับผู้ใหญ่ หรือกับเพื่อนสนิทจะไม่เหมือนกัน กับภาษาที่ใช้กับคนที่เพิ่งรู้จักหรือคนแปลกหน้า เช่น

เรื่องการทักทาย

เพื่อนสนิท : Hi, Nid.

คนเพิ่งรู้จัก : Hello, Malee.

ผู้ใหญ่ : Good Morning.

เรามักจะพบอยู่บ่อย ๆ เวล่านักเรียนต้องการสิ่งใดจากเพื่อนมักพูดว่า

I want a.....มากกว่าพูดว่า Can I.....? หรือ Would I.....?

ทั้งนี้เนื่องจากว่านักเรียนคิดถึงโครงสร้างของประโยคอย่างเดียวมิได้คำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้ภาษา

5. ความรู้เกี่ยวกับกลวิธีที่จะใช้ภาษาในการสื่อความหมายให้ได้ตามความประสงค์ ได้แก่ การรู้กลวิธีที่จะสื่อสาร แม้ไม่รู้คำหรือโครงสร้างไวยากรณ์ที่ตรงก็สามารถพลิกแพลงสิ่งที่รู้ให้สื่อความหมายได้ตามที่ต้องการ เช่น ไม่รู้คำว่า railway station ก็ใช้ข้อความอธิบายว่า the place where we take the train

ในการพูดอาจใช้ท่าทางประกอบให้ผู้ฟังเข้าใจ หรือแสดงสีหน้าประกอบ เป็นต้น

การสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย

1. เป็นการสอนให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงไม่ว่าจะในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง ปริมาณเนื้อหาที่นักเรียนเรียนไม่สำคัญเท่ากับความสามารถในการใช้ภาษามีเจตคติที่ดี เห็นคุณค่าของการเรียนภาษาอังกฤษ กิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีชีวิตชีวา สนุกสนาน

2. เป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ คำนึงถึงความต้องการของนักเรียนว่าต้องการเรียน เพื่อจุดประสงค์ใด คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ความตั้งใจ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์เดิมของนักเรียน

3. ในการดำเนินการสอน ใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นหัวใจในการสอน เน้นกิจกรรมของนักเรียนมากกว่ากิจกรรมของครู ให้นักเรียนมีโอกาสดูฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายตามสถานการณ์ต่าง ๆ ฝึกใช้ความคิด สติปัญญา ความกล้าใช้ภาษาซึ่งมีผลให้นักเรียนมีประสบการณ์ทางภาษาเพิ่มขึ้น ตลอดจนการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนแต่ละคนด้วย

4. นักเรียนเรียนรู้ด้วยการฝึกฝนการใช้ภาษาเป็นส่วนใหญ่ มิใช่จากการสอนของครูฝ่ายเดียว นักเรียนเรียนจากกิจกรรมและสื่อการเรียนต่างๆ โดยมีครูเป็นผู้อำนวยความสะดวก

แนะนำ ให้กำลังใจ และช่วยเหลือ นักเรียนเรียนจากการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือตามลำพัง นับเป็นการสร้างนิสัยในการแสวงหาความรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน ได้เป็นอย่างดี

5. บทบาทของครูผู้สอนจะเปลี่ยนจากผู้สอนหรือผู้แสดงมาเป็นผู้ชี้แนะหรือผู้กำกับการแสดง เป็นผู้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้รับการฝึกฝน คอยกระตุ้นชี้แนะแนวทางในการเรียนการสอนคล่องตัวมีชีวิตชีวา และมีความหมาย

6. เน้นการสอนภาษาอังกฤษให้มีความสัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ มิได้มุ่งเนื้อหาวิชาและทักษะทางภาษาอังกฤษอย่างเดียว นอกจากนี้ยังเป็นการสอนทักษะรวมมากกว่าการเน้นจุดย่อย ๆ เพราะในสภาพชีวิตจริง การกระทำใด ๆ ต้องอาศัยความรู้ความสามารถหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน

สื่อการสอนภาษาอังกฤษ ความหมายของสื่อการสอน สื่อการสอนหมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อสื่อกลางในการสื่อความหมายเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ซึ่งอาจเป็นบุคคล เหตุการณ์ การศึกษานอกสถานที่ วัสดุ กิจกรรม และวิธีต่าง ๆ เป็นต้น

ความรู้ใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างมากมายในปัจจุบันทำให้ครูต้องสอนเนื้อหาวิชามากขึ้น จำนวนนักเรียนก็เพิ่มมากขึ้น ดังนั้นการใช้สื่อการสอนจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสอนที่จะเน้นเอกลักษณ์ให้มีประสิทธิภาพ ช่วยแก้ปัญหาให้นักเรียนที่มีภูมิหลังหรือพื้นฐานการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน รวมทั้งนักเรียนที่เสียเปรียบทางด้านสติปัญญาและเศรษฐกิจด้วย

มัทนา ทองใหญ่ (2539, หน้า 16-29) ได้จำแนกสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับเด็กประถมศึกษาไว้ ดังนี้

1. ห้องปฏิบัติการทางภาษา การเรียนภาษา คือการเรียนระบบเสียงซึ่งใช้สื่อความหมาย ดังนั้นการเริ่มต้นเรียนจึงเริ่มต้นด้วยเสียง สื่อหรืออุปกรณ์ที่จะช่วยในการสอนทักษะการฟัง พูด ได้อย่างดี คือ ห้องปฏิบัติการทางภาษา การฝึกให้นักเรียนได้ฟังเสียงและสำเนียงที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ของครูผู้สอนโดยตรง หรือฟังเทปโดยผู้พูดเป็นเจ้าของภาษา นักเรียนจะได้ฟังการออกเสียง stress และ intonation อย่างถูกต้อง และฝึกพูดตามให้เหมือนหรือใกล้เคียงที่สุด ในเวลาเดียวกันครูก็สามารถฟังเสียงของนักเรียนแต่ละคนได้อย่างชัดเจน และสามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างทันที่ที่ถ้านักเรียนออกเสียงผิด

2. เครื่องเล่นเทป ปัจจุบันราคาไม่แพงมากนักเมื่อเทียบกับประโยชน์ใช้สำหรับสอนบทสนทนา สอนเพลงหรือการฟังเพื่อความเข้าใจ หรือใช้อัดเสียงของนักเรียนเวลาพูดหรืออ่านแล้วนำมาเปิดให้นักเรียนฟังเพื่อแก้ไขในข้อที่ยังบกพร่องอยู่

3. โทรทัศน์ เทปวิดีโอ เทปวิดีโอในปัจจุบันมีอยู่มากมายครูสามารถเลือกซื้อตามเนื้อหาที่ต้องการได้ ทั้งที่เป็นนิทาน การ์ตูนเพลง ก็สามารถนำมาใช้สอนได้เป็นอย่างดี

4. ของจริง ได้แก่ ตัวครู นักเรียน สิ่งของต่างๆ ที่อยู่ในห้องเรียน ของจริงช่วยให้ นักเรียนได้ประสบการณ์ตรง ซึ่งเป็นการดีที่สุด ทำให้นักเรียนเข้าใจได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน รวดเร็ว และจำได้อย่างแม่นยำ

5. ของจำลอง ใช้แทนของจริง บางครั้งการนำของจริงมาใช้ประกอบการสอนก็ไม่ได้สะดวก ครูสามารถใช้ของจำลองได้ ซึ่งจะช่วยให้ดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้ดีไม่แพ้ของจริง ของจำลองใช้สอนคำศัพท์และบทสนทนาได้ดี

6. รูปภาพ เป็นสื่อที่หาได้ง่าย ประหยัดค่าใช้จ่าย สะดวกในการนำมาใช้ หาได้จาก เอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมและตรงกับเนื้อหา โดยนำมาเก็บรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่ เมื่อถึงเวลาต้องใช้ก็สามารถนำมาใช้ได้ทันที ภาพวาดจะดึงดูดความสนใจของเด็กได้ดีกว่าของจริงหรือภาพถ่าย

7. กระดานและชอล์ก เนื้อหาบางเรื่อง อุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่สามารถช่วยให้นักเรียน เข้าใจบทเรียนได้ดีกว่ากระดานและชอล์ก กระดานใช้เขียนเฉพาะหัวข้อหรือสิ่งสำคัญที่ต้องการ เน้น นอกจากนี้ ครูยังสามารถใช้กระดานเป็นสื่อในการเล่นเกมนต่าง ๆ ได้อีกด้วย

8. บัตรคำ เป็นอุปกรณ์ที่จำเป็นและใช้อยู่เป็นประจำเกือบทุกชั่วโมงเรียน เพราะมี ประโยชน์มาก ควรมีขนาดเท่ากัน เขียนด้วยลายมือที่อ่านง่าย ตัวอักษรโตพอสมควร เขียนด้วย สีที่สามารถมองเห็นได้แต่ไกล เช่น สีดำ น้ำเงิน แดง บัตรคำจะใช้ในการนำเข้าสู่บทเรียน สอน คำศัพท์ สะกดคำ แบบสร้าง (เรียงบัตรเข้าเป็นรูปประโยค) และใช้เล่นเกมสรุปบทเรียน

9. แถบประโยค ใช้เขียนประโยคตัวอย่างหรือข้อความที่ต้องการเน้น มีวิธีการเขียน เช่นเดียวกับบัตรคำ

10. กระเป๋าค้น ใช้สำหรับเก็บบัตรคำ บัตรภาพ บัตรอักษร และแถบประโยค มีขนาดโตพอสมควร สำหรับเก็บบัตรคำต่อกันเป็นรูปประโยคได้ใช้ได้ดีทั้งขณะสอนอยู่และ ใช้คิดแขวนผนังไว้ให้นักเรียนดูเพื่อทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้ว

11. บัตรอักษร ใช้สำหรับสอนนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ มีขนาดใหญ่สามารถ มองเห็นได้ชัดเจนในระยะไกล บัตรอักษรควรเขียนตัวอักษรโต ๆ ควรจะแสดงเส้นวิธีการเขียน ที่ถูกต้อง

12. หุ่น ครูสามารถทำขึ้นง่าย ๆ ไม่สิ้นเปลืองมากนักใช้สำหรับสอนบทสนทนา ฝึกพูดสนทนา แสดงบทบาทสมมติ

13. กระดานนิเทศ ครูมักใช้ติดคำศัพท์ รูปประโยค ที่เรียนไปแล้วเป็นการทบทวน บทเรียน เพื่อให้กระดานนิเทศดึงดูดความสนใจของนักเรียนมากขึ้น จึงควรจัดในลักษณะที่ให้

นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการในสิ่งที่ครูจัดให้นักเรียนด้วย หรือคิดผลงานของนักเรียนซึ่งนักเรียนจะให้ความสนใจมากกว่าที่ครูจัดแต่เพียงผู้เดียว

14. สื่อสำหรับกิจกรรมเกมต่าง ๆ เกมเป็นกิจกรรมที่จำเป็นสำหรับการสอนเด็กเล็ก เด็กจะสนุก เพลิดเพลิน เกิดการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัวในขณะที่ฝึกการใช้ภาษา ครูต้องคิดค้นผลิตสื่อไว้ใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วย

สื่อการสอนที่กล่าวมานี้ครูสามารถเลือกซื้อและผลิตขึ้นเองได้โดยไม่ยากนัก และหากครูรู้จักเลือกสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวัสดุ อุปกรณ์ หรือวิธีการ มารวมกันเป็นสื่อประสม ที่มีคุณค่าส่งเสริมกันในรูปแบบของชุดการสอน จะยิ่งทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อควรพิจารณาในการเลือกใช้สื่อ ในการพิจารณาเลือกสื่อการสอนมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น มัทนา ทองใหญ่ (2539, หน้า 14-15) ได้เสนอลักษณะของสื่อการสอนที่ดีไว้ดังนี้

1. สอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ และเนื้อหาที่จะสอนในชั่วโมงนั้น ๆ
2. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละวัยจะมีความสนใจ ความต้องการและความสามารถแตกต่างกัน เช่นเด็กในชั้นประถมศึกษาจะมีความสนใจและสนใจในช่วงสั้นชอบสีสันสดใส ชอบดูการ์ตูน ดังนั้นหากต้องการเลือกภาพเป็นสื่อการสอนก็ควรเลือกภาพที่เป็นลายเส้นแสดงเฉพาะโครงร่างง่าย ๆ ไม่แสดงรายละเอียด ควรเป็นการ์ตูน สีสันสดใส แม้จะระบายสีไม่ตรงกับความเป็นจริงก็สามารถดึงดูดความสนใจของเด็กได้
3. เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นให้ผู้เรียนได้กระทำด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ กล้าแสดงออก เพื่อให้การเรียนการสอนได้ผลตามเป้าหมาย
4. ใช้ได้ง่าย สะดวก และปลอดภัย สื่อการสอนที่นำมาใช้นั้น ถ้าทำให้ผู้ใช้ คือ ครู มีความลำบากยุ่งยาก ไม่สะดวกที่จะใช้ก็อาจจะทำให้มีผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนได้
5. ไม่สิ้นเปลือง ประหยัดและคุ้มค่า ปัจจุบันมีการจำหน่ายสื่อการสอนที่บริษัทห้างร้าน ผลิตขึ้นเป็นสื่อสำเร็จรูป สื่อการสอนประเภทนี้ บางครั้งก็อาจเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้สอน แต่บางครั้งก็ไม่ค่อยตรงกับความต้องการมากนัก จำเป็นที่ผู้สอนต้องผลิตเองบ้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับชุดการสอน อมิตาดา รูปสม (2538, หน้า 77) ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการสอนมินิคอร์สต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของการเรียนในวิชากลุ่มการงานและ

พื้นฐานอาชีพ พบว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการสอนมินิคอร์สมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนตามแผนการสอนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนในกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ

สมานมิตร แสงไรสง (3538, หน้า 43) ได้ออกแบบและพัฒนาชุดการสอนทักษะการเขียนภาพและระบายสีในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนในกลุ่มที่เรียนจากชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนปกติ

เสริมศรี สงเนียม (2539, หน้า 50-51) ได้พัฒนาการสอนเรื่องการแกะสลักสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คนพบว่า ชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

สุภาพ ศิลปวาที (2540, หน้า 55) พัฒนาชุดการสอนเรื่องการตรวจสอบเครื่องไฟฟ้าภายในบ้าน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการทดลองพบว่า ชุดการสอนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 90/90

วิจิตร ทองสุข (2541, หน้า 62) ได้พัฒนาชุดการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ชุดการสอนมีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ 90/90 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนภายหลังการเรียนจากชุดการสอนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แมคโดนัลด์ (McDonald, 1973, pp. 1590-1591-A) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาและประเมินผลชุดการสอนแบบใช้สื่อประสมเพื่อเรียนรู้ด้วยตนเอง สำหรับใช้สอนซ่อมเสริมภาษาอังกฤษในวิทยาลัยชุมชนแถบซานเมืองในทางใต้ของสหรัฐอเมริกา พบว่ากลุ่มที่เรียนจากชุดการสอนประสบความสำเร็จในการเรียนดีขึ้นและมีทัศนคติที่ดีต่อชุดการสอนด้วย

โคโรธี (Dorothy, 1974, p. 949-A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการใช้ชุดการสอนแบบมีกิจกรรมกับการสอนของครูโดยตรงในการสอนพิมพ์ดีดที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน สหรัฐอเมริกา พบว่า การสอนโดยใช้ชุดการสอนแบบมีกิจกรรมได้ผลดีกว่าการสอนแบบดั้งเดิมทั้งในด้านความเที่ยงตรงและความเร็วในการพิมพ์

ออลสัน (Olson, 1975, p. 4992-A) ทำการวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดการสอนในการศึกษาแผนใหม่ที่ใช้เป็นโครงการเริ่มทดลองสำหรับโรงเรียนในเขตคานาว่า รัฐเวอร์จิเนียตะวันตก สหรัฐอเมริกา พบว่า การศึกษาที่ใช้ชุดการสอนให้ผลการสอนดีกว่าการสอนโดยไม่ใช้ชุดการสอน

เดนแมน (Denman, 1975, pp. 7025-7026-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนแบบสื่อประสมและประสิทธิภาพของห้องเรียน ช่อมเสริมพิเศษ พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนทำคะแนนสูงกว่าในบางเรื่องที่เรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ มนัสสวาท โพทะยะ (2531, หน้า 85) ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน ด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อร่าม บุญมาไชย (2532, หน้า 82) ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมเพื่อ การสื่อสารประกอบบทเรียน พบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีความ สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

กาญจนา ศรีภัทรวิทย์ (2533, หน้า 84) ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยวิธี MIA กับการสอนตาม คู่มือครูพบว่านักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สริตา ชูดวงแก้ว (2536, หน้า 126) ศึกษาเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีเสริมต่อการเรียนรู้กับ การสอนตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสนใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประทีป พิริยะสุรวงศ์ (2540, หน้า 34) ทำการวิจัยเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ภาษาอังกฤษความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎี การใช้กลวิธีการเรียนรู้ทางภาษา กับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ม. 3 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎี การใช้กลวิธีการเรียนรู้ทางภาษากับนักเรียน ที่ได้รับการสอนด้วยคู่มือครู มีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความรับผิดชอบสูงกว่าการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ